

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים: תאכל	[בית שמאי]											
לא תאכל.	בית הלל:											
שאור בכזית, וחמץ בככותבת	בית שמאי:											
זה וזה בכזית.	בית הלל:											
השוחט חיה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים: יחפור בדקר ויכסה	[בית שמאי]											
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום. ומודים, שאם שחט - שיחפור בדקר ויכסה, שאפר כירה מוכן הוא.	בית הלל:											
במאי עסקינן?												
אילימא בתרנגולת העומדת לאכילה												
מאי טעמייהו דבית הלל? אוכלא דאפרת הוא												
אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים												
מאי טעמייהו דבית שמאי? מוקצה היא												
ומאי קושיא? דלמא בית שמאי לית להו מוקצה?												
קא סלקא דעתין: אפילו מאן דשרי במוקצה - בנולד אסר												
מאי טעמייהו דבית שמאי?												
לעולם בתרנגולת העומדת לגדל ביצים, ודאית ליה מוקצה אית ליה נולד, ודלית ליה מוקצה לית ליה נולד, בית שמאי כרבי שמעון ובית הלל כרבי יהודה.	רב נחמן:											
ומי אמר רב נחמן הכי?												
מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין	והתנן: בית שמאי:											
מסלק את הטבלא כולה ומנערה.	בית הלל:											
אנו אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה, ובית הלל כרבי שמעון	ואמר רב נחמן:											
גבי שבת, דסתם לן תנא כרבי שמעון	אמר לך רב נחמן:											
מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים	דתנן:											
מוקים לה לבית הלל כרבי שמעון.												
אבל גבי יום טוב דסתם לן תנא כרבי יהודה												
אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב	דתנן:											
מוקים לה לבית הלל כרבי יהודה.												
מכדי, מאן סתמיא למתניתין - רבי, מאי שנא בשבת דסתם לן כרבי שמעון, ומאי שנא ביום טוב דסתם לן כרבי יהודה?												
שבת דחמירא ולא אתי לזלזולי בה - סתם לן כרבי שמעון דמיקל, יום טוב דקיל ואתי לזלזולי ביה - סתם לן כרבי יהודה דמחמיר.	אמרי:											
במאי אוקימתא, בתרנגולת העומדת לגדל ביצים ומשום מוקצה, אי הכי אדמפלגי בביצה לפלגו בתרנגולת												
להודיעך כחן דבית שמאי דבנוולד שרי.												
ולפלוגי בתרנגולת להודיעך כחן דבית הלל דבמוקצה אסר.												
וכי תימא כח דהתירא עדיף												

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ונפלוג בתריויהו:												ז
תרנגולת העומדת לגדל ביצים, היא וביצתה, בית שמאי אומרים: תאכל	[בית שמאי]											ז
לא תאכל.	בית הלל:											ז
לעולם בתרנגולת העומדת לאכילה, וביום טוב שחל להיות אחר השבת עסקין, ומשום הכנה	אלא אמר רבה:											!
כל ביצה דמתילדא האידנא - מאתמול גמרה לה.	וקסבר רבה:											!
ורבה לטעמיה												
מאי דכתיב (שמות טז) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו - חול מכין לשבת, וחול מכין ליום טוב, ואין יום טוב מכין לשבת, ואין שבת מכינה ליום טוב.	דאמר רבה:											
אלא מעתה, יום טוב בעלמא תשתרי	אמר ליה אבוי:											ז
גזרה משום יום טוב אחר השבת.												!
שבת דעלמא תשתרי												ז
גזרה משום שבת אחר יום טוב.												!
ומי גזרינן?												ז
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן ביום טוב.	והא תניא:											ז
ואם איתא, ליגזר משום הנך דמתילדן ביומיהן												ז
ביצים גמורות במעי אמן מילתא דלא שכיחא היא, ומילתא דלא שכיחא - לא גזרו בה רבנן.	אמר ליה: [רבה]											!
גזרה משום פירות הנושרין	רב יוסף:											!
פירות הנושרין טעמא מאי - גזרה שמא יעלה ויתלוש, היא גופה גזרה, ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה?	אמר ליה אבוי:											ז
כולה חדא גזרה היא.												!
גזרה משום משקין שזבו.	רבי יצחק:											!
משקין שזבו טעמא מאי - גזרה שמא יסחוט, היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה?	אמר ליה אבוי:											ז
כולה חדא גזרה היא.												!
כולהו כרב נחמן לא אמרי - כי קושיין. כרבה נמי לא אמרי - הכנה לית להו. אלא, רב יוסף מאי טעמא לא אמר כרבי יצחק?												ז
ביצה אוכלא, ופירות אוכלא, לאפוקי משקין דלאו אוכלא.	אמר לך: [רב יוסף]											!
ורבי יצחק מאי טעמא לא אמר כרב יוסף?												ז
ביצה בלועה ומשקין בלועין, לאפוקי פירות דמגלו וקיימו.	אמר לך: [רבי יצחק]											!
ואף רבי יוחנן סבר גזרה משום משקין שזבו.												
דרבי יוחנן רמי דרבי יהודה אדרבי יהודה, ומשני												
אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן - אסורין.	תנן: [ת"ק]											ז
אם לאוכלין - היוצא מהן מותר, ואם למשקין - היוצא מהן אסור.	רבי יהודה:											ז
אלמא: כל אוכלין לרבי יהודה אוכלא דאפרת הוא												
מתנה אדם על כלכלה של פירות ביום טוב ראשון ואוכלה בשני, וכן ביצה שנולדה בראשון תאכל בשני.	ורמינהו [רבי יוחנן] ועוד אמר רבי יהודה:											ז

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשני - אין, בראשון - לא												
ומשלפת השיטה.	ומשני רבי יוחנן:											
ומדקא מרמי להו אהדדי - שמע מינה חד טעמא הוא.												
לעולם לא תיפוך	רבינא:											
לדידי אפילו בראשון נמי שריא, דאכלא דאפרת הוא, אלא לדידכו אודו לי מיהת דבשני שריא, דשתי קדושות הן	ורבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו:											
לא, קדושה אחת היא.	ואמרי ליה רבנן:											
הכא בתרנגולות העומדת לגדל ביצים, ורבי יהודה לטעמיה, דאית ליה מוקצה.	רבינא בריה דרב עולא:											
אחד ביצה שנוולדה בשבת ואחד ביצה שנוולדה ביום טוב אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי, ולא לסמוך בה כרעי המטה. אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא תשבר. וספיקא אסורה. ואם נתערבה באלף - כולן אסורות.	מיתיבי:											
בשלמא לרבה דאמר משום הכנה - הוי ספיקא דאורייתא, וכל ספיקא דאורייתא לחומרא. אלא לרב יוסף ולרבי יצחק, דאמרי משום גזרה, ספיקא דרבנן היא, וכל ספיקא דרבנן לקולא												
סיפא אתאן לספק טרפה.												
אי הכי, אימא סיפא:												
נתערבה באלף - כולן אסורות.	[סיפא]											
אי אמרת בשלמא ספק יום טוב ספק חול - הוי דבר שיש לו מתירין. וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו באלף לא בטיל. אלא אי אמרת ספק טרפה - דבר שאין לו מתירין היא, ותבטל ברובא												
וכי תימא: ביצה חשובה ולא בטלה												
הניחא למאן דאמר כל שדרכו לימנות שנינו, אלא למאן דאמר את שדרכו לימנות שנינו, מאי איכא למימר?												
מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם - ידלקו. נתערבו באחרות, ואחרות באחרות - כולן ידלקו, דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]											
יעלו באחת ומאתים.	חכמים:											
את שדרכו למנות מקדש	שהיה רבי מאיר אומר:											
אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד.	חכמים:											
שבעה.	רבי עקיבא											
ואלו הן: אגוזי פרך, ורמוני באדן, וחביות סתומות, וחלפי תרדין, וקלחי כרוב, ודלעת יוגית.	[חכמים]											
מוסיף אף ככרות של בעל הבית.	רבי עקיבא:											
הראוי לערלה - ערלה, הראוי לכלאי הכרם - כלאי הכרם.												
את שדרכו למנות שנינו	ואתמר עלה, רבי יוחנן:											
כל שדרכו למנות שנינו.	רבי שמעון בן לקיש:											
הניחא לרבי שמעון בן לקיש, אלא לרבי יוחנן מאי איכא למימר?												
האי תנא - תנא דליטרא קציעות הוא, דאמר: כל דבר שבמנין, אפילו בדרבנן לא בטיל, וכל שכן בדאורייתא.	רב פפא:											
ליטרא קציעות שדרסה על פי עגול, ואינו יודע באיזה עגול דרסה על פי חבית, ואינו יודע באיזה חבית דרסה על פי כורת, ואינו יודע באיזה כורת דרסה. רבי מאיר אומר: רבי אליעזר אומר: רואין את העלינונות כאילו הן פרודות, והתחתונות מעלות את העלינונות.	דתנן: [רבי מאיר - רבי אליעזר]											
אם יש שם מאה פומין יעלו, ואם לאו הפומין אסורין, והשולים מותרין.	[רבי מאיר] - רבי יהושע:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם יש שם מאה פומין יעלו, ואם לאו - הפומין אסורין והשולים מותרין.	[רבי יהודה - רבי אליעזר]	!	■	◆								
אפילו יש שם שלש מאות פומין לא יעלו.	[רבי יהודה] - רבי יהושע:	!	■	◆								
דרסה בעגול ואינו יודע באיזה עגול דרסה - דברי הכל יעלו.	[דברי הכל]	!	■									
דברי הכל? היינו פלוגתייהן		!										
הכי קאמר: דרסה בעגול ואינו יודע באיזה מקום עגול דרסה, אי לצפונה אי לדרומה - דברי הכל יעלו.	רב פפא:	!										
לעולם ספק יום טוב ספק חול הוא דבר שיש לו מתירין, וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו בדרבנן לא בטיל.	רב אשי:				!							
ביצה תאכל היא ואמה.	תנאי, אחרים אומרים משום רבי אליעזר:											
במאי עסקינן?										^		
אילימא בתרנגולת העומדת לאכילה									!			
פשיטא דהיא ואמה שריא.									!			
אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים									!			
היא ואמה אסורה									!			
תאכל אגב אמה.	רבי זירא:								!			
היכי דמי?									^			
כגון שלקחה סתם, נשחטה - הובררה דלאכילה עומדת, לא נשחטה - הובררה דלגדל ביצים עומדת.	אביי:								!			
גוזמא קתני.	רב מרי:								!			
ביצה תאכל היא ואמה, ואפרוח וקליפתו.	תנאי, אחרים אומרים משום רבי אליעזר:								■	■		
מאי קליפתו?									^	■		
אילימא קליפה ממש									!	■		
קליפה בת אכילה היא?									!	■		
אלא: אפרוח בקליפתו									!	■		
עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב אלא היכא דיצא לאויר העולם, אבל היכא דלא יצא לאויר העולם - לא פליגי.									!	■		
אלא: אפרוח וקליפתו - גוזמא, הכא נמי: תאכל היא ואמה - גוזמא.									!	■		
שבת ויום טוב, רב אמר: נולדה בזה אסורה בזה	אתמר: [רב]								◆	■		
נולדה בזה מותרת בזה.	רבי יוחנן:								◆	■		
נימא קסבר רב קדושה אחת היא?									!			
הלכה כארבעה זקנים, ואליבא דרבי אליעזר	והאמר רב:								!	■		
שתי קדושות הן	דאמר: [רבי אליעזר]								!	■		
אלא הכא בהכנה דרבה קמפלגי									!			
אית ליה הכנה דרבה	רב:								◆	■		
לית ליה הכנה דרבה.	רבי יוחנן:								◆	■		
כתנאי:									!	■		

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נולדה בשבת - תאכל ביום טוב, ביום טוב - תאכל בשבת.	[ת"ק]	◆	■									
עדיין היא מחלוקת שביט שמאי אומרים: תאכל, ובית הלל אומרים: לא תאכל.	רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:	◆	■									
אושפיזכניה דרב אדא בר אבהה הוו ליה הנך ביצים מיום טוב לשבת, אתא לקמיה, אמר ליה: מאי לאטווינהו האידנא וניכלינהו למחר?					^	O						
מאי דעתך - רב ורבי יוחנן - הלכה כרבי יוחנן, אפילו רבי יוחנן לא קא שרי אלא לגומעה למחר, אבל ביומיה - לא.	אמר ליה: [רב אדא בר אבהה]				!							
אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב - אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי, ולא לסמוך בה כרעי המטה.	והתניא:		■	■								
אושפיזכניה דרב פפא, ואמרי לה ההוא גברא דאתא לקמיה דרב פפא, הוו ליה הנך ביצים משבת ליום טוב. אתא לקמיה, אמר ליה: מהו למכלינהו למחר?					^	O						
זיל האידנא ותא למחר, דרב לא מוקי אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות.	אמר ליה: [רב פפא]				O							
איכו השתא אשתלא, ואמרי לך: רב ורבי יוחנן - הלכה כרבי יוחנן.	כי אתא למחר אמר ליה: [רב פפא]				O							
הלכתא כותיה דרב בהני תלת, בין לקולא בין לחומרא.	הא אמר רבא:				!	■						
עצים שנשרו מן הדקל בשבת אסור להסיקן ביום טוב, ואל תשיבני ביצה. מאי טעמא? ביצה משום דביומא נמי חזיא לגומעה, ולא קא שרי לה עד למחר - מידע ידיע דבת יומא אסורה. עצים, דלא חזו ליומיהו, אי שרי להו למחר - אתי למימר: ביומיהו נמי שרו, ואתמול משום שבת הוא דלא חזו להסקה.	רבי יוחנן:										■	◆
עצים שנשרו מן הדקל לתוך התנור ביום טוב - מרבה עליהם עצים מוכנים ומסיקן.	רב מתנה:										■	◆
והא קא מהפך באיסורא					ז							
כיון דרובא דהיתרא נינהו, כי קא מהפך בהיתרא קא מהפך.					!							
והא קא מבטל איסורא לכתחלה					ז							
אין מבטלין איסור לכתחלה	ותנן:				■	ז						
הני מילי בדאורייתא, אבל בדרבנן מבטלין.					!							
כל דבר שיש לו מתירין, אפילו בדרבנן לא בטיל	ולרב אשי, דאמר:				■	ז						
מאי איכא למימר?						ז						
הני מילי היכא דאיתיה לאיסורא בעיניה, הכא מקלא קלי איסורא.					!							
שני ימים טובים של גליות, רב אמר: נולדה בזה מותרת בזה	אתמר: [רב]										◆	■
נולדה בזה אסורה בזה.	רב אסי:										◆	■
לימא קא סבר רב אסי קדושה אחת היא?											ז	
והא רב אסי מבדיל מיומא טבא לחבריה	[רב אסי]										■	ז
רב אסי ספוקי מספקא ליה, ועביד הכא לחומרא והכא לחומרא.											!	
כותיה דרב אסי מסתברא, דהאידנא ידעינן בקביעא דירחא וקא עבדינן תרי יומי.	רבי זירא:										■	
כותיה דרב מסתברא.	אביי:										■	
בראשונה היו משיאין משוואות, משקלקלו הכותים התקינו שיהיו שלוחין יוצאין.	דתנן:										■	■
ואילו בטלו כותים עבדינן חד יומא, והיכא דמטו שלוחין עבדינן חד יומא.											■	
והשתא דידעינן בקביעא דירחא מאי טעמא עבדינן תרי יומי?											ז	
הזהרו במנהג אבותיכם בידיכם, זמנין דגזרו שמדא ואתי לאקלולי.	משום דשלחו מתם:										!	

❖ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key:מקרא:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא	אתמר: [רב ושמואל]											
שני ימים טובים של ראש השנה, רב ושמואל דאמרי תרויהו: נולדה בזה אסורה בזה.	דתנן:											
בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל - היום, פעם אחת נשתהו העדים לבא ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלים את העדים אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה - נוהגין אותו היום קדש, ולמחר קדש.	רבה:											
מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה מותרת.	דתנן:											
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום.	אמר ליה אבוי:											
והא רב ושמואל דאמרי תרויהו ביצה אסורה.	אמר ליה: [רבה]											
אמינא לך אנא רבן יוחנן בן זכאי ואת אמרת לי רב ושמואל?												
ולרב ושמואל קשיא מתניתין												
לא קשיא, הא לן, והא להו.	רב יוסף:											
אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה. מאי טעמא? הוי דבר שבמנין, וכל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו.	רב יוסף:											
מנא אמינא לה - דכתיב (דברים ה) לך אמר להם שובו לכם לאהליכם, ואומר: (שמות יט) במשך היבל המה יעלו בהר.	ותנן:											
כרם רבעי היה עולה לירושלים מהלך יום אחד לכל צד, וזו היא תחומה: אילת מן הדרום ועקרבת מן הצפון לוד מן המערב, וירדן מן המזרח.	ואמר עולא ואיתימא רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
מה טעם? - כדי לעטר שוקי ירושלים בפירות.	ותניא: [רבי אליעזר]											
כרם רבעי היה לו לרבי אליעזר במזרח לוד בצד כפר טבי, ובקש להפקירו לעניים.	אמרו לו תלמידיו:											
רבן כבר נמנו עליך חבריך והתירוהו.	מאן חבריך											
רבן יוחנן בן זכאי.	טעמא - דנמנו, הא לא נמנו - לא.											
מאי ואומר?	הכי קאמר: [רב יוסף]											
מכדי כתיב (שמות יט) היו נכנים לשלוש ימים אל תגשו אל אשה - (דברים ה) לך אמר להם שובו לכם לאהליכם, למה לי? שמע מינה: כל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו.	וכי תימא: למצות עונה הוא דאיתא - תא שמע (שמות יט) במשך היבל המה יעלו בהר, מכדי כתיב (שמות לד) גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא, במשך היבל למה לי? שמע מינה: דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו.											
וכי תימא: הני מילי - בדאורייתא, אבל בדרבנן לא - תא שמע: כרם רבעי. והא כרם רבעי דרבנן וקאמרי ליה: כבר נמנו עליך חבריך והתירוהו.	וכי תימא: ביצה גמי אמנו עלה רבן יוחנן בן זכאי ושרייה - כי אמנו - אעדות, אביצה - לא אמנו.											
אטו ביצה במנין מי הווי? ביצה בעדות תליא מלתא, אתסר עדות אתסר ביצה, אשתרי עדות אשתרי ביצה.	רב אדא ורב שלמן, תרויהו מבי כלוחית:											
אי הכי, עדות נמי לא נקבל, מאי טעמא - מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו ביצה ביום טוב שני, השתא נמי ניכול. ולא ידעי דאשתקד שתי קדושות הן, והשתא קדושה אחת היא.	הכי השתא? התם עדות מסורה לבית דין, ביצה לכל מסורה.											
החדש כל היום כולו, השתא נמי נקבל.	רבא:											
אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה. מי לא מודה רבן יוחנן בן זכאי שאם באו עדים מן המנחה ולמעלה שנוהגין אותו היום קדש ולמחר קדש?												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכתא כותיה דרב בהני תלת, בין לקולא בין לחומרא.	ואמר רבא:											
מת ביום טוב ראשון - יתעסקו בו עממים, מת ביום טוב שני - יתעסקו בו ישראל, ואפילו בשני ימים טובים של ראש השנה, מה שאין כן בביצה.	רבא:											
אף בביצה, דמה דעתך - דילמא מעברי ליה לאלול	נהרדעי אמרי:											
מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר.	הא אמר רב חיננא בר כהנא אמר רב:											
לא אמרן אלא דאשתהי, אבל לא אשתהי - משהינן ליה.	מר זוטרא:											
אף על גב דלא אשתהי נמי לא משהינן ליה. מאי טעמא? יום טוב שני לגבי מת - כחול שוויה רבנן, אפילו למיגז ליה גלימא ולמיגז ליה אסא.	רב אשי											
והאידנא דאיכא חברי - חיישנן.	רבינא:											
רבינא הוה יתיב קמיה דרב. אשי בשני ימים טובים של ראש השנה, חזייה דהוה עציב												
אמאי עציב מר?	אמר ליה: [רבינא]											
דלא אותיבי עירובי תבשילין.	אמר ליה: [רב אשי]											
ולותיב מר האידנא	אמר ליה: [רבינא]											
מניה אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחבירו ומתנה	מי לא אמר רבא:											
אימר דאמר רבא בשני ימים טובים של גליות, בשני ימים טובים של ראש השנה מי אמר?	אמר ליה: [רב אשי]											
אף ביצה מותרת.	והא אמרי נהרדעי:											
בפירוש אמר לי מר דלא סבר להא דנהרדעי.	אמר ליה רב מרדכי:											
אפרוח שנולד ביום טוב, רב אמר: אסור	אתמר: [רב]											
שמואל ואיתימא רבי יוחנן: מותר.												
אסור, מוקצה הוא.	רב:											
שמואל ואיתימא רבי יוחנן: מותר, הואיל ומתיר עצמו בשחיטה.												
וכי מה בין זה לעגל שנולד ביום טוב?	רב כהנא ורב אסי לרב:											
הואיל ומוכן אגב אמו בשחיטה.	אמר להו: [רב]											
ומה בין זה לעגל שנולד מן הטרפה?	[רב כהנא ורב אסי לרב]											
שתיק רב.												
מאי טעמא שתיק רב? לימא להו: הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים	רבה ואיתימא רב יוסף:											
השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים	אמר ליה אבוי:											
מחתינן את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים	דתנן: [ת"ק]											
אם לא היתה נבלה מערב שבת - אסורה, לפי שאינה מן המוכן.	רבי יהודה:											
מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם?												
אין, מוכן לאדם - לא הוי מוכן לכלבים, דמאי דחזי ליה לאיניש לא שדי ליה לכלבים. מוכן לכלבים - הוי מוכן לאדם, דדעתיה דאיניש אכל מידי דחזי ליה.	אמר ליה: [רבה ואיתימא רב יוסף]											
תניא כותיה דרב, תניא כותיה דשמואל ואיתימא רבי יוחנן.												
תניא כותיה דרב												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא												
עגל שנולד ביום טוב - מותר, אפרוח שנולד ביום טוב - אסור. ומה הפרש בין זה לזה? זה - מוכן אגב אמו בשחיטה, וזה - אינו מוכן אגב אמו.	[תניא]											
תניא כותיה דשמואל ואיתימא רבי יוחנן:												
עגל שנולד ביום טוב - מותר, ואפרוח שנולד ביום טוב - מותר. מאי טעמא - זה מוכן אגב אמו וזה מתיר עצמו בשחיטה.	[תניא]											
אפרוח שנולד ביום טוב - אסור.	תנו רבנן: [ת"ק]											
אף בחול אסור, לפי שלא נתפתחו עיניו.	רבי אליעזר בן יעקב:											
כמאן אזלא הא דתניא:												
(ויקרא יא) לכל השרץ השרץ על הארץ - לרבות אפרוחים שלא נתפתחו עיניהם	[תניא]											
כמאן - כרבי אליעזר בן יעקב.												
ביצה עם יציאתה נגמרה.	רב הונא אמר רב:											
מאי עם יציאתה נגמרה?												
אילימא עם יציאתה נגמרה ומותרת לאכלה בחלב, הא במעי אמה אסורה לאכלה בחלב?												
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן בחלב	והתניא:											
אלא: עם יציאתה נגמרה ומותרת לאכלה ביום טוב. הא במעי אמה אסורה לאכלה ביום טוב?												
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן ביום טוב	והא תניא:											
וכי תימא: קא משמע לן בברייתא מאי דלא אשמעינן במתניתין												
ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים: תאכל	הא נמי תניא: [בית שמאי]											
לא תאכל.	בית הלל:											
ועד כאן לא פליגי בית שמאי ובית הלל אלא בנולדה, אבל במעי אמן - דברי הכל שריין.												
וכי תימא: בית הלל אפילו במעי אמן נמי אסרי, והאי דקתני נולדה - להודיעך כחן דבית שמאי דאפילו נולדה נמי שרו												
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן ביום טוב	אלא הא דתניא:											
מני? לא בית שמאי ולא בית הלל												
אלא: עם יציאתה נגמרה - ומגדלת אפרוחים, במעי אמה - אינה מגדלת אפרוחים.												
למאי נפקא מינה												
למקח וממכר.												
כי ההוא דאמר להו: ביעי דפחיא למאן יהבו ליה ביעי דשחוטא. אתא לקמיה דרבי אמי												
מקח טעות הוא, והדר.	אמר להו: [רבי אמי]											
פשיטא												
מהו דתימא: האי לאכילה קא בעי להו, והאי דקאמר דפחיא - משום דצריבן למאי נפקא מינה - למיתבה ליה ביני ביני, קא משמע לן.												
ההוא דאמר להו: ביעי דדכרא למאן, ביעי דדכרא למאן יהבו ליה ביעי דספנא מארעא. אתא לקמיה דרבי אמי.												
מקח טעות הוא, והדר.	אמר להו: [רבי אמי]											
פשיטא												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
מהו דתימא: האי לאכילה קא בעי להו, והאי דקאמר דדכרא - משום דשמינן טפי. למאי נפקא מינה - למיתבא ליה ביני ביני, קא משמע לן.												!
ואי בעית אימא: מאי עם יציאתה נגמרה - עם יציאת רובה נגמרה, וכדברי יוחנן.												!
ביצה שיצאה רובה מערב יום טוב וחזרה - מותרת לאכלה ביום טוב.	דאמר רבי יוחנן:											!
מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת כולה נגמרה, עם יציאת כולה - אין, אבל רובה - לא, ולאפוקי מדרבי יוחנן.	ואיכא דאמר:											!